

21. august 2020

EM2020/50

Jeg fremsætter hermed følgende beslutningsforslag i henhold til § 33 i forretningsorden for Inatsisartut:

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at undersøge om kommunerne reelt løbende revurderer borgernes opfyldelse af betingelserne for offentlig hjælp¹ således som lovgivningen tilskriver. Undersøgelsen skal omdeles til Inatsisartut senest under EM2021.

(Medlem af Inatsisartut Simigaq Heilmann, Demokraterne)

Begrundelse:

Demokraatit har stor respekt for alle de mennesker i hele landet, der hver dag står op og tager på arbejde eller i skole. De bidrager til samfundet med deres indsats.

På samme måde har vi stor respekt for alle de mennesker, der ikke har mulighed for at bidrage på grund af sygdom, handicap, alderdom eller lignende. Denne gruppe skal hjælpes til at have det bedst mulige liv.

Til gengæld har vi desværre en gruppe af mennesker, der helbredsmæssigt er i stand til at arbejde eller tage en uddannelse, men som ganske enkelt ikke gider. Denne gruppe er usolidariske med alle os andre, fordi de egentlig godt kan bidrage – de gider bare ikke. Det er simpelthen for dårligt, og det er mangel på respekt over for alle os andre.

Lovgivningen i dag er bygget sådan op, at der er mulighed for at anvende karantæne til de borgere, der modtager arbejdsmarkedsydelse, men som ikke opfylder kravene til modtagelsen af ydelsen. For offentlig hjælp skal kommunerne revurdere borgernes opfyldelse af betingelserne. Vurderer kommunen at en borger ikke opfylder betingelserne, kan borgerne ikke modtage offentlig hjælp.

I et §37 svar² kunne Naalakkersuisut oplyse, at en evaluering af Majoriaq, viste, at 60 procent af sagsbehandlere i Majoriaq i høj eller meget høj grad gør brug af karantænemuligheden³. Vi kan altså konstatere, at personer, der ikke opfylder kravene for modtagelse af arbejdsmarkedsydelse sanktioneres med karantæne i de fleste tilfælde. Men det tal skal gerne komme endnu højere op.

I samme §37-svar blev det oplyst, at Departementet for Sociale Anliggender og Justitsområdet ikke havde konkrete oplysninger om, hvorvidt og i hvilken grad kommunerne sanktionerer de borgere, der ikke opfylder betingelserne for at modtage offentlig hjælp. Den viden har vi brug for. For kun med konkret viden, kan vi gøre noget ved problemet, og selvfølgelig skal vi vide, om lovgivningen bliver fulgt ude i kommunerne.

Hvordan Naalakkersuisut vil undersøge, om kommunerne faktisk løbende revurderer borgernes opfyldelse af betingelserne for offentlig hjælp, lader jeg stå åbent. Det vigtigste er at få fakta på bordet, og finde ud af, om et eventuelt problem med passive modtagere af offentlig hjælp, har sine rødder i manglende kontrol fra

¹ Landstingsforordning nr. 15 af 20. november 2006 om offentlig hjælp

² https://ina.gl/documents/para3637/2020/svar/034_2020_offentlighjaelp_SIMH_svar.pdf

³ VIVE (2019); Evaluering af Majoriaq-centrenes arbejdsmarkedsindsats

kommunernes side.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Undersøgelsen forventes at kunne gennemføres for imellem et halvt til et helt A/C årsværk svarende til 250.00-500.000 kr.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det private erhvervsliv

Ingen

De økonomiske og administrative konsekvenser for borgerne

Ingen